

בדהרבי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

שכח ולא אמר "ותודיענו"

מתוך קונטרסים מקרא קודש
להרה"ג משה רצאבי שליט"א

מתפללים ערבית וכשחל יום טוב במוצאי שבת, מבדילין בתפילה, שאומר "ותודיענו" בברכה אמצעית (ברכות דף ל"ג ע"ב. ש"ע סימן תצ"א ס"ב):

שכח ולא אמר ותודיענו, אינו חוזר הואיל והוא עתיד להבדיל על הכוס (משנה ברורה סימן תצ"א סק"ד. כף החיים שם סק"י). ואפילו אם התחיל לתת לנו ה' אלד'ינו, אינו חוזר (מטה אפרים סימן תקצ"ט ס"ו. הליכות שלמה להגרשו"א זצ"ל הליכות תפילה פרק ט"ז אות ד'. שו"ת שבט הלוי חלק ט' סימן כ"ג אות ב'. ועיין עוד בשו"ת אור לציון חלק א' סימן ל"ג, ולאאמר שליט"א במועדי השם דף ל"א):

ויש אומרים שכל שלא חתם את הברכה, יחזור מתחילה לומר ותודיענו וכו' ותתן לנו וכו'. או שיאמרנו במקום שזכר (עיין נטעי גבריאל להלכות ימים נוראים דף רמ"ד, שו"ת רבבות אפרים חלק ה' סימן שס"ב, הליכות עולם ח"א דף ש"ט מרה"ה והנה, פסקי תשובות סימן תצ"א אות ה'. ועיין עוד לשון הרמב"ם בהלכות תפילה פרק ב' הלכה י"ב ודוק). וכיון שהוא מחלוקת טוב לחזור ולאמרו בהרהור בלא להוציא בשפתיו (בכלע"ד, ועל פי הוראת אאמר שליט"א בכל כיו"ב והסכים לזה). וכל זה כשלא חתם את הברכה. אבל אם חתם, כיון שהזכיר את השם, יסיים מקדש ישראל והזמנים, ואינו רשאי לסיים למדני חוקך:

מי ששכח ולא הבדיל בתפילה, אסור לו לעשות מלאכה לצורך אוכל נפש המותרת ביום טוב, עד שיבדיל על הכוס של קידוש. או שיאמר קודם "ברוך המבדיל בין קודש לקודש":

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

זאת עבודת משפחות הגרשני לעבוד ולמשא (במדבר ד. כד)

כתב הרב עובדיא יעב"ץ בחיבורו 'אפיקי מים' על פס' זה: ע"ד הרמו מצאתי כתוב עפ"י משר"ל במס' אבות, התקן עצמך ללמוד תורה שאינה ירושה לך, כי מי שהוא בן גדולים בתורה, יכול לחשוב כי אינו צריך לעסוק בתורה בשקידה כ"כ, מפני שהתורה מחזרת על אכסניא שלה, ולא ירצה לטרוח הרבה בעבודת ה"ת ולסכול את משא עבודת הקודש, וכן מי שאבותיו לא הלכו בדרך הטובה, יוכל לחשוב כי לא יוכל ליפרד מדרכי אבותיו ולקבל עליו עול עבודת ה"ת. אבל באמת לא כך הוא, כי גם בר אבהן קדישין, לאו בר חורין הוא ליפטר מד"ת, מפני שאינה ירושה לו, וגם מי שאבותיהם לא טובים, יעזבו אותם, כמו שמצינו אצל אברהם אע"ה, שני לו, לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך, והיינו שיפרד מדרכי ארצו ומדרכי בית אביו, וזהו זאת עבודת, פ"י, כי זאת היא דרך עבודתו ית', בזה משפחות הגרשוני, לרמוז כי יגרש ממחשבתו מאיזה משפחה הוא, הן מי שהוא בר אבהן קדישין, לא יסמוך עליהם, אלא יעבוד בעצמו עבודת הקודש, ומי שהוא ממשפחת רשעים, לא יביט כלל על משפחתו, אלא יעבוד את ה' כפי כוחו, והבא ליטהר מסייעין אותו, וזהו לעבוד ולמשא, ובשתי תיבות אלו נרמו טעם זה, לעבוד, היינו בן הצדיקים שעבודת ה"ת שכיחא לפניו בתוך ביתו פנימה ע"י אבותיו במעשיהם הטובים, ומהם ילמד וכן יעשה, ולמשא, רמז לבן הרשעים שלא מצא בבית אביו שום תו"מ, וכמו זר נחשבו לו דרכי עבודת ה"ת, וכשרואה אחרים עושים, כמשא כבוד יכבדו ממנו, כי מבית אביו לא למד כלום מדרכי עבודת ה"ת, אף עפ"כ, שניהם חייבים לבחור בטוב, ואין טוב אלא תורה, שני כי לקח טוב נתתי לכם תורתנו אל תעזבו. (עצ"ל). עכ"ל.

ודבר זה צריך להדריך את הילדים, כי קנאה רבתי או עצלות רבתי שוררת בלבבם. ואפרש שיחתנו. כאשר תלמיד נמצא בין חבריו ומכיר ויודע בהוריו, טבע יצר הרע להחלישו לכל פנים ולכל צד. ר"ל, אם רואה חברו שמצליח בלימודו והוא קשה לו, מתרץ ואת, מפני שאביו של חברו הוא ת"ת, משא"כ אביו שבקושי יודע הוא לפתוח משנה ומעשה האב סימן לבנו. ונמצא שמצד אחד מקנא בחברו שזכה באב ת"ת, ומאידיך מתרץ עצלותו. ויתכן להיפך. מפני מה חברי מצליח, כי אביו לומד אותו ואפילו שהוא עם הארץ, אך אביו אין לו סבלנות או זמן ללמוד איתי אפילו שהוא ת"ת. ושוב נמצא שמצד אחד מקנא בחברו שזכה באב שלומד אותו, ומאידיך מתרץ עצלותו. והאמת שהכל תירוצים של יצר הרע, כי כל אחד ואחד צריך ללמוד ולא משנה מי היה אביו וכפי שמבואר לעיל.

יש גם לעורר לאותם מחנכים (וה"ה אמהות) שאומרים לתלמיד (לבן), למה אתה לא לומד, אבא שלך ת"ת? דבר כזה יכול לשבור ילד. מפני שיתכן שאביו לא משקיע בו אהבה וחיבה, ר"ל, יתכן שבאמת אביו יושב ולומד עמו, אך אין הוא עושה זאת עמו באהבה ובחיבה אלא מצד ההכרח, והילד מרגיש זאת ונאטם לבו בקרבנו, ושנאה לתורה ח"ו נרשת בו. ומעין זה נמצא אצל הורים, שעושים השוואות בין ילדיהם ללא שימת עין בין כשרונותיהם. כגון, יש ילד שהינו חד תפיסה ולכן קל לו יותר לשבת ללמוד, ואילו אחיו אינו קל תפיסה, והרבה עמל ויגיעה משקיע בשביל להבין סוגיה אחת קטנה. וההורים משבחים הרבה מאוד את הילד שהספיק ולמד יותר, כאשר האמת לאמיתה היה צריך יותר להלל את הילד שקשה לו. וח"ו אינם מתכוונים לרעה, אלא איפכא, הם מתכוונים לעודד את הילד שהספיק יותר בכדי שימשיך ולא יפסיק, אך זה גורם לשני ליפול. ולכן יש לעודד כל ילד וילד בהרבה מלות הערכה וכבוד על מה שהוא עמל שזה היא עיקר התורה.

גם יש לשים עין על ילד שלבו רחב בחכמה ועושה חיל בלימודו, שלא יתגאה על אחיו או חבריו אף בלא משים ובלא כוונה. ר"ל, לפעמים הילדים ובפרט נערים המתבגרים רוצים לעודד אחיהם הקטנים או חבריהם, ומספרים להם שהם בגילם כבר למדו כך וכך מסכתות וכו"ו. וכוונתם באמת לטובה, אך אין הם מכירים בקושי אחיהם או חבריהם. וכשהם שומעים זאת הם מתייאשים בלבם, מפני שהם לא מבינים כיצד אפשר להספיק כ"כ הרבה, אלא מה, כנראה אני לא בנוי ללמוד תורה. לא לחינם נמשל האדם לעץ השדה, מפני שהוא צריך תמיכה תמידית בגדילתו בקטנותו, וצריך לתמוך נכון עם הכלים הנכונים.

בשבעות אלו מתפרסם בעיתון 'שיבועי', ראיון מרתק מלא אמונה מרגש ואף טאג, עם מנהל המוסדות הרב
אליהו נהרי שליט"א, חבל להחמיץ! (עקב אירך הראיון, הראיון נפרס למשך שתי שבועות)
הראיון היה לנגד עינינו של מרן עשיית המוסדות' הגאון הגדול רבי יצחק רצאבי שליט"א.

מחידושי רבותינו

מוהר"ר שלום כריף זצ"ל

ומיץ אפים יוציא ריב (משלי ל. לג)

פתרונות לפרשת במדבר'
 אחודה חידה! כי לי כל בכור ביום הכתי
 כל בכור בארץ מצרים הקדשתי לי כל
 בכור בישראל מאדם עד בהמה לי יהיו אני
 ה' (במדבר ג. א).
 הזוכה: מי שהכל שלו.
 מי בתמונה: טרם נפתרה!

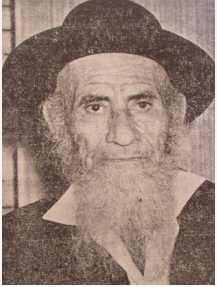
אזרח זוכה!
 בכלם פתחו באות
 משם ה' ב"ה
 מלבד שתיים שתחלתם ע"ש
 בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

בן ערך הוא רבי מאיר. ובמסכת שבת אמרו ז"ל שחלה ונשתבח תלמודו, שקראוהו לספר תורה וקם וקרא החדש היה לבס, והוא החדש הזה לכם.

והינו אותיות דו"ך חילף באותיות ר"יב. וכתב האר"י שקליפה זו משכחת תלמוד מחולים. ולפי שגעו בבכיה והחזירו תלמודו, על כן רמז שלמה המלך ע"ה בפסוק זה ומיץ אפים יוציא ריב. ואמר

אפים לשון רבים ולא אף, לפי שנשמתו ממטטרון שחציו בקדושה וחציו בקליפה. ולפיכך הותר לו ללמוד מאלישע אחר, שתחלתו בקדושה וסופו בקליפה. ועל כן אלישע (גימטריא) קודש, אחר לשון סטרא אחרא. ועל כן אמרו ז"ל, שאני רבי מאיר, רמון מצא, תוכו אבל קליפתו זרק. תוכו של מטטרון ט"ט, טי נקודות וטי טעמים, והנשאר רמון. והוא סוד (פנים) מ"ט [פנים] טהור, מ"ט פנים טמא. ולזה הרמז של ר"יב, אמר רבן גמליאל אל יכנסו תלמידי רבי מאיר לבית המדרש, שקנטרנין הן. והנה ט"ט דמטטרון, בגימטריא ח"י. דבגלות עומד מטטרון במקום היסוד, בין ישראל מלכות, לאביהם שבשמים תפארת, זולת בשבת. והחילוף שחילף דו"ך בר"יב, דו"ך בגימטריא אל, הוא סוד אלישע. ר"יב בגימטריא אח"ר עם שלוש אותיות (נראה לי. וכן למדתי מלשון האר"י ומג"ע (נראה פתרונו ומגלה עמוקות) שמץ מנהו). והוא סוד מים עליונים ומי"ם תחתונים, מטטרון וסמאל. ולפיכך אמרו ז"ל רבי מאיר בן גרים היה, אלא שהגביר הקדושה על הטומאה מראש ועד סוף. והן מים קדושים מיים חיים שמנקין הסוטה, שנאמר ונקתה ונורעה זרע, לפי שנחשדה כנסת ישראל ביעוץ אתה לגלות בבבל כמאמרם ז"ל,

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

וקנא לה בעלה ולא נמצא בה מום, ולפיכך נקתה וכו' והוציאה רבי מאיר, הוא רבי אלעזר בן ערך שאמר עליו רבן יוחנן בן זכאי במסכת אבות, רבי אלעזר בן ערך כמעין המתגבר, שהוא סוד מיים חיים שגברו על מי המרים. והוא סוד מנורה שבשמו מאיר ונהוראי. מנורה בגימטריא אש, הוא סוד אמרם ז"ל הראה לו הב"ה מנורה של אש. ולפיכך אמר רבי מאיר מתי אמות ואעלה עשן מקברו. ועל כן סתם משנה רבי מאיר היא. ולפיכך אמר רבינו הקדוש, האי דמחדנא טפי, דחזינא לרבי מאיר מאחוריה. ואי חזיתיה מאפיה, איחדנא טפי. והוא סוד וראית את אחורי, הראה לו למשה קשר של תפלין, הוא מטטרון. והוא סוד (עשיר ורש) ואיש תככים נפגשו מא"ר עיני שניהם ה', שה"ס ד"ו פרצופין. והוא סוד מאמרם ז"ל גלוי וידוע שהלכה כרבי מאיר בכל מקום, אלא לפי שלא ירדו החכמים לסוף דעתו על כן לא רצו לקבוע הלכה כמותו, שהיה יכול לטהר השרץ במ"ט פנים טהור ובמ"ט פנים טמא, שה"ס מטטרון. והוא סוד דודי צ"ח (גימטריא מ"ט מ"ט), שפירושו לבן, המקשט הכלה בגלות בארבעה ועשרים מיני קשוטין, גימטריא דוד"י. צח, אותיות חן, זרע היורה כחץ משם, וכדפרשנא לעיל והוא סוד אלעזר, כמא דאתאמר אעשה לו (ראשי תיבות א"ל) עז"ר. ולפי שהוא במקום הנהר העליון יסוד כנוצר לעיל, על כן נקרא נהוראי. ונקרא נחמיה, על שם שמנחם לה בגלות. ונקרא מאיר, שמאיר לארץ, ולפי שטתם משנה כרבי מאיר דאיהו רבין אלעזר בן ערך כמעין המתגבר, כמא דאתאמר מעין חתום. ועליו גם כן אמר רבן יוחנן בן זכאי בוד סווד שאינו מאבד טפ"ה, דאיהו מלכות. על כן חתום בגימטריא שלשה אהיה (ר"ל שלושה מילויי שם אהיה), קנ"יא קמ"ג קס"א. גימטריא משנה, בהסרת (מילויי) [פשוטין] שלושה אהיה (עם שלשת התיבות). ועל כן אמרו ז"ל אהיה עמהם בשעבוד מצרים, ואני אהיה עמהם בשאר גלויות, שה"ס מטטרון. אמר לו, דיה לצרה בשעתה. אמר לו, אה"יה שלחני אליכם. הרי שלשה אהיה. ועל דא כתיב ונגה כאור תהיה, הוא סוד שחציו בקדושה וכו'. ועל כן פירוש התורה שהיא המשנה, כתרגום לפסוק, כמו שאומר בגמרא תרגמה ר"פ (רבי פלוני, או רב פלוני), שפירושו לשון פירשה. ועל כן ערב שבת מחצות קורין שנים מקרא ואחד תרגום. ונקרא בן ערך, בסוד עשן המערכה. ולפיכך אמר רבי מאיר מתי אמות ואעלה עשן מקברו, בסוד עלייה לא ירידה, כמא דאתאמר יעשן אף ה' וכו'. ולפיכך שלשת שמותיו מאיר נהוראי אלעזר, אם תסיר אותיות שנכפלו בהם, כגון שלש רישין שבמאיר ושבנהוראי ואלעזר, ואל תחשוב אלא אחת, יעלו גימטריא עש"ן. וזה סדרן, מא נהוי לעזר, גימטריא ת"ך. עז"ר, נוטריקון זה רבי עקיבא, שהיה גם כן רבו של רבי מאיר, כמו שאמר לו אלישע אחר בפסוק לא יערכנה זהב וזכוכית, ואמר לו לא כך אמר עקיבא רבך. ונרמז גם כן שמו של רבי אלעזר בן ערך, בלא יערכנה. אבל נחמיה לא נזכר בסוד זה, כי אמרו ז"ל ומה שמו, נחמיה. וכולהו (אתקלו) בחד מתקלא אתקלו. מאיר, מסטרא דאבא. נהוראי, מסטרא דאימא. אלעזר, מסטרא דדע (תיבה זו מטושטשת קצת בכתב היד) דגניז בכתר עלאה, אעשה לו עזר. הדא הוא דכתיב זהב וזכוכית וכלי פז, דאדכרו בקרא. ואיהו כגוונא דאוריאל ונוריאל, דאינון חד, אלא דדא מסטרא דחסד ודא מסטרא דגבורה. והיינו דכתיב שנים מערכות שש המערכת, אוריאל שית אתוון, נוריאל שית אתוון. נוריאל גימטריא רמון. וט"ט, ה"ס שמונה עשרה אותיות דצרופי יהו. ט' בחד גבורה תפארת, וט' בנצח הוד יסוד, כדאיתא ברמ"ז סוף פרשת כי תצא. עליה כתיב והיה כעץ שתול על מ"ם וכו' ולא ימיש מעשות פרי, דעליה דמטטרון כתיב. ועלה אמרו מ"מ (שמא פתרונו מארי מתניתין) שנוי מקום שנוי שם שינוי מעשה. שלש (תיבות אלה) מקום שם מעשה, בגימטריא נהוראי נחמיה מאיר אלעזר. ולפי שהוא מטטרון שר הפנים, פנים תרין, חד טוב וחד מסטרא דרע. ארבעה פנים לאחת להם, דאינון ארבע שמיהן. ולפי שמטטרון הוא סוד עץ הדעת טוב ורע, על כן ארבעה שמות אלו גימטריא וע"ץ הדעת טוב ורע. וכן הוא בגימטריא שתול על מ"ם, עם האותיות והתיבות והכולל:

מרכת מנ"א סוף דער פסוק כהן ה"ו
 דר"ל הולדת הפת נ"ו
 יה"ר שתד"ל פכ"איתא איתנה ונהורא
 מצ"א, ותצ"ה נחת רוח ל"ו צרה, אכ"ר.

מרכת מנ"א סוף דער פסוק צמר ה"ו
 דר"ל הולדת הנצח נ"ו
 יה"ר שתד"ל פכ"איתא איתנה ונהורא
 מצ"א, ותצ"ה נחת רוח ל"ו צרה, אכ"ר.

לרפואת
 מרדכי בן שלמה
 בשכחע"י

לוש"ק
 תומר ישראל בן יעקב
 ואודליה בת מנשה

לרפואת
 יוסף בן משה דנין
 בשכחע"י

מהליכות אבותינו

כתובת כנסת ישראל

אהבת התורה וערכה אצל יהודי תימן, ידועה ומפורסמת לכל. בין הדברים שבהם הביעו חלק מקהילות יהודי תימן את אהבתם לתורה, היא קריאת כתובה של כנסת ישראל. וכך מובא בספר 'אוצר מנהגי עדן' (עמ' ק"ז): נהגו לקרוא בפתחת ההיכל את הכתובה, שבה מתבטאת היותנו מחותנים לתורה הקדושה, עכ"ל.

וכן מובא במצפ"ת (עמ' 111) על צנעא ואגפיה, שיש בתי כנסת שמתפלליהן נהגו להפסיק לאחר עמידת שחרית כדי ללכת הביתה לאכול ארוחת בוקר, היחידים שנשארו בבית הכנסת בעת הפסקה זו נהגו לקרות "כתובה לחג שבועות" בנגינת מגילת אסתר בפורים, ע"כ.

נשא את ראש בני גרשון שם הם (במדבר ד. כב)

כלומר גם הם ידעו שמשא המשכן הוא נשיאות להם ולא יקחו לעצמן גריעות לומר שהם סבלים כי אם נשיאותם כמ"ש דויד ונקלתי עוד מואת והייתי שפל בעיני, כי השפלות הוא הנשיאות לבית אבותם שידעו שלוי אביהם עלה בגורלו של מקום למשפחת שעשה מהם משני בנים שהיו לגרשון לבני ושמעי שיצא מהם שני משפחות לב"א למשפחתם בחוב ועלו לד' אלפים וחמש מאות וכו' מבין ל' שנה וגו' לעבוד עבודה אעפ"י שמשא בני גרשון ובני מררי הם היו על העגלות שב' העגלות לבני גרשון וב' לבני מררי כל א' כפי עבודתו עכ"ד אני מעלה עליהם כאלו הם עובדים ונושאים ולא עבודה א' אלא ב' עבודות כפולות לג"א? לעבוד עבודה.

בני מררי למשפחתם לבית אבותם תפקד אותם (במדבר ד. כט)

אינו מלשון מניין אלא מל' מנוי ושררה לפי שלא נאמר בהם נשיאות ראש כמ"ש בבני קהת ובני גרשון ולזה תפק"ד אותם חסר שאם הוא מל' מניין למה חזר ואמר תפקדס א"כ בשביל משפחתם ובשביל בית אבותם הם ראויים לכל מעלה ובשביל עצמם שאעפ"י שמשאם כבוד שנושאים הקרשים אמה וחצי רחבו ואמה עביו ועשר אמות ארכו מצופה זהב, מ"ט קרשים וחי' עמודים ד' לפרכות וה' למסך וק' אדנים כל אדן ככר וס"ה אדנים נחשת ס' לחצר וה' לעמודי פתח אהל מועד למסך והעמודים של חצר מצופים נחשת ועכ"ז באים בחיבה ואהבה ואמרים תן עלינו המשא. מררי בגימ' ת"ן "ובשמות" כתיב בשם הנשמה שכל כלי וכלי נעשה בשם ידוע ואותו השם הוא כנשמה לאותו הכלי. לזה "ובשמת תפקדו" הודיע אותם שמות כדי שיקל המשא שהנשמה היא נושאת הגוף והחי הוא נושא את עצמו.

(צירור החיים' למהר"ר חיים קרח זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

ספר" התורה המקודש "דוד" (חלק א')

להצלחת ר' אברהם בן זכריה מדויל הי"ץ הוא וכל בני ביתו

בעיר סוואדיה שבדרום-מזרח תימן, גר יהודי צדיק ושומו ר' עואץ' צ'אהרי. מגדולי העשירים בתימן היה האיש, כבד במקנה ובצאן, בעל אוצרות גדולים של חיטה, ומשרתים רבים בביתו. שמו הטוב הלך לפניו בכל הסביבה, הקרובה והרחוקה, כי איש חסד גדול הוא. מהנה תלמידירחכמים מנכסיו, אהב צדקות לאין תכלית, ומרבה לפזר "מתן בסתר". הציל יתומים מצפרני השמד, וגידלם בביתו. בשנות רעבון, הציל אלפי נפשות מחרפת רעב, הן יהודים והן ערבים.

מחבב את המצוות היה ר' עואץ' צ'אהרי, ומהדר בהן תכלית ההידור. גם ספרתורה מהודר, ביקש לרכוש לעצמו. לשם כך מינה שליח מיוחד, המבין בכתיבת סת"ם, ממנו ביקש להשיג עבורו ספרתורה מיוחד ומהודר, והוא ישלם ככל אשר יושת עליו.

יצא השליח לחפש ספרתורה, עבר במקומות רבים, ומידי פעם הביא ספרתורה אחר להראותו לר' עואץ' צ'אהרי, אך דעתו לא היתה נוחה מהם. יש והיה מראה את הספר לתלמידירחכמים, וגם הם לא המליצו לקנותו. כך עברו שבועות אחדים, קרוב לעשרים ספרים הובאו, וכולם הוחזרו לבעליהם. והנה, באחד הימים הודמן לשליח ספרתורה, אשר העידו עליו שהוא כבן מאתים שנה, ונכתב עלידי סופר ירא שמים בתכלית. הספר הובא אל ר' עואץ' צ'אהרי, וכאשר הביט בכתיבתו, כשעדיין אינו יודע איכות הספר ומעלת הסופר, מיד עלה בדעתו לקנותו. הספר משך את ליבו, והוא הרגיש שזהו הספר הראוי לו. אך, את ההחלטה הסופית הניח ליועציו החכמים, אשר בדקו את הספר מתחילתו ועד סופו, ועל דעת כולם הוחלט לקנותו. ערכו הכספי של הספר היה כערך ארבעה או חמישה ספריתורה, אך ר' עואץ' צ'אהרי שילם את מלואו ערכו, מבלי להתמקח כלל.

באותו הלילה, ראה ר' עואץ' צ'אהרי בחלומו, והנה הוא מהלך בשוק, ואיש בלתי מוכר מהלך לצידו, בלי אומר ודברים. הגיעו לשוק הבהמות וראו עגל מפותם ויפה. אז פתח האיש את פיו ואמר: "עואץ', קנה את העגל הזה ועשה סעודה לכבוד ספרהתורה". וייקץ ר' עואץ' והנה חלום.

למחרת בוקר, הלך ר' עואץ' לשוק הבהמות, ומה רבה פליאתו כאשר עם כניסתו לשוק הוא רואה את העגל אשר ראה בחלומו, שמראהו נחקק היטב בזכרונו. ולא עוד, אלא שהעגל היה מביט בר' עואץ', ולא הסיר את מבטו ממנו זמן רב. הבין ר' עואץ' כי יש דברים בגו, ומיד קנה את העגל. בו ביום נשחט העגל, חלק מבשרו חולק לעניים, ליתומים ואלמנות, ואת היתר בישלו לסעודת מצוה, בה השתתפו תלמידירחכמים ומתפללי ביתהכנסת.

לספר זה ניתן השם "דוד", על שם דוד המלך, נעים זמירות ישראל. הספר הונס לביתהכנסת והונח ליד ספרהתורה "צמח", הידוע בספרתורה מקודש ביותר. הספר "צמח" היה שייך לגיסו, הרב עואץ' מנחם ז"ל.

עם העלייה הגדולה לארץישראל בשנת ה'תש"ט, ביקש ר' עואץ' צ'אהרי להעלות עמו את שני ספריהתורה המקודשים הללו, "דוד" ו"צמח" (גיסו, בעל הספר "צמח", עלה לארץישראל כעשר שנים לפני כן). כאיש המחבב את המצוות, החליט ר' עואץ' צ'אהרי לשאת בעצמו את הספרים, ולהכניסם לארץ כמו ידיו.

מחמת הדרך הארוכה וכובד הספרים, ניסה ר' עואץ' צ'אהרי להכניס את שני הספרים לתוך נרתיק אחד. כאשר נוכח לדעת כי הדבר בלתי אפשרי, הניח את שני הספרים על התיבה, ובעודם פתוחים החל להתחנן בדמעות, באמרו: "שניכם ספרים מקודשים. שניכם שכנתם יחד בביתהכנסת הזה שנים רבות. כעת, רצוני להכניסכם לארץ הקודש. אנא, הכנסו שניכם לתוך נרתיק אחד, כי אין ביכלתי לשאת את שניכם בנפרד". לאחר מכן נשקם וניסה שוב להכניסם לתוך הנרתיק, והנה שניהם נכנסים יחד ובקלות. ניסה להגביהם, והנה משקלם כמשקל ספר קטן. חזר ונשקם פעם אחר פעם, קשר את הנרתיק במשפחת, לבל יפתחם איש, והחזירם לתוך ההיכל, כשהם מוכנים לנשיאתם לארץישראל.

כשהגיעו העולים למחנה חאשד הסמוך לעדן, ניתנה הוראה לא להכניס ספריתורה למטוס, שכן כל הספרים יישלחו במשלוח מיוחד. ר' עואץ' צ'אהרי התעלם מן ההוראה והכניס את הספרים עמו למטוס.

המשד אי"ה בל"ג בשבוע הבא

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב סעדיה סוילם זצ"ל
היה רב הקהילה היהודית חופאש
הנמצאת במרכז תימן, בערך
בשנות ה'תרמ"ה.

מכתבי הורים

שלום דאראי (כיתה ב') הצדיק
שלנו ילד נפלא! הוא כ"כ
שיח אחי אותי אתמול שיש
ולמד בחדר פרשת תלריצ
בקול רם בנצ'מה כמסורת
אבותינו הקדושים וסיים
את כל הפרשה! ישר כח על
הציוד ללמדה וחלרה גם
אחרי הצהריים! יהי רצון
שימשיכו ככה ללמוד תורה
בחסד ואהבה, חודש טוב!
אנא.

תפארת בנים

בעטרת חיים ממשיכים ללא הפסקה בשינוי פסוקים ומשניות בע"פ, בזמני ההפסקות
ואחר סיום הלימודים, וצוברים נקודות ורוכשים פרסים.

משגנים בהפסקה

התודה...

הברכה...

למפקח היקר והמהולל
הרב אברהם יעקבזון שליט"א
על שייחתו החכמה והמענגת
ולאמחות היקרות אשר טרחו
ובאו לערב אמהות המרומם
והמהנה
ובפרט לרבות הגנים והגנות
היקרות והמסורות אשר טורחות
ועומלות באהבה ובשמחה כל
השעה, ומגדלות ילדינו לאהבת
התורה, ומחדירות בלבם יראת
שמים טהורה, ומוסיפות עזרה
כהנה וכהנה. ישלם ה' לכולם
שכרם מושלם, ויזין לראות כל
צאצאיהם הולכים בדרך ישראל
סבא, אבי"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
e0504150896@gmail.com

לזשיק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה